

чето предъ сждиитѣ, и тѣ го осждали да бжде обесено. Завели го подъ бесилката.

— Само едно желание имамъ преди да умра, — рекло имъ овчарчето. — Дайте ми още веднажъ свирката, па тогава ме бесете!

Спогледали се сждиитѣ и решили да изпълнятъ последната молба на единъ умиращъ човѣкъ. Дали му свирката, и то започнало да свири. Цѣлиятъ народъ и сжди, и стражари се разиграли и разпѣли. Момчето свирило, народътъ играелъ. Свирило и лека-полека се измѣкнало изподъ бесилката. Най-после се скрило въ тѣлпата и избѣгало, безъ да могатъ да го намѣрятъ.

И пакъ си отишло въ го-

рата. Тамъ заварило овцитѣ, които лежали на сѣнка подъ трепетликата. Седнало овчарчето да си почине отъ страховетѣ и умората. И пакъ се загледало въ трепетликата, на която листата играели и въ най-силната жега. И пакъ му проговорила трепетликата:

— Докато ти вършеше добро съ свирката си, бѣше щастливъ. А когато поиска да вършишъ зло, зло те и постигна. Отсега нататкъ твоята свирка ще изгуби силата си. Тя ще бжде само овчарска свирчица. И ще ти служи да разтушавашъ тжгата си въ самотията. И ще изказвашъ съ нея радостъта си, когато съдрецето ти е весело. . .

Тѣй и станало.

Емануилъ п. Димитровъ

ПЪСЕНЬ НА КОЗАРЧЕТО

Прощавай, сбогомъ, планино,
и ти зелена горице,
прощавай, сбогомъ, дружино,
все отборъ пѣстри козици.

Откакъ се пролѣтъ разцѣвна
и съ китки вредомъ изпѣстри,
катъ пиле волно изхвъркнахъ
съ моето стадо чевръсто.